

Arrest

nr. 184 984 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U gaf aan een soennitische moslim te zijn, afkomstig uit Bagdad. U bent geboren en getogen in de Souibwijk, maar door de toename van het sektarische geweld bent u samen met uw familie in december 2005 gevlucht naar de provincie Diyala. Na een jaar keerden jullie terug naar Bagdad en gingen jullie wonen in Al-Dora, een overwegend soennitische wijk.

Enkele maanden na jullie terugkeer, op 20 mei 2007, werd uw broer X, net als u en uw vader een politieagent, vermoord door het Mehdileger. Uw broer op zich was geen specifiek doelwit, maar eerder slachtoffer van het sektarische geweld dat Irak toen teisterde. Enige tijd na de moord op uw broer

werd u ontvoerd. Ook u was naar uw verklaringen geen specifiek doelwit, dit kaderde in de algemene veiligheidssituatie in Irak. U werd drie dagen vastgehouden. De ontvoerders namen via uw gsm contact op met uw ouders, met wie afgesproken werd dat er 15 000 dollar losgeld betaald moest worden. Uw ouders deden het nodige, waarna u werd vrijgelaten. Tijdens uw detentie werd u ernstig mishandeld.

Op 24 maart 2013 trad u in het huwelijk met uw huidige echtgenote, een sjiiitische vrouw uit Al-Amin, Bagdad, en betrok u samen met haar een andere woning in Al-Dora. Intussen werkte u al enkele jaren als politieagent. U stond eerst in voor de bewaking van het bedrijf al-Zawra, maar aan het begin van het schooljaar 2013-2014 werd u overgeplaatst naar de technische faculteit van de universiteit van Bagdad in Al-Dora. Samen met een vijftal collega's en uw verantwoordelijke officier X, bewaakte u de meisjesafdeling aldaar. Er waren vooral problemen met jongemannen die de meisjes lastigvielen. Op een bepaald ogenblik, we schrijven april 2015, merkte u wederom zo'n jongeman op. U sprak hem aan maar de discussie mondde uit in een handgemeen. Tijdens het gevecht riep de jongeman dat hij lid was van Asaeb Ahl al Haq (AAH) en sloeg hij u verschillende keren. Enkele omstaanders konden u bevrijden. U deed dit incident echter af als alledaags, hoewel dit de eerste keer was dat er fysiek geweld werd gebruikt tegen uw persoon. Gezien u weinig bewijzen had tegen deze jongeman, nam u ook niet de moeite om de hulp van uw collega's van een andere dienst, die instonden voor de arrestaties, in te roepen.

Een week later vertrok u rond 17u met de fiets van uw werk naar huis. U werd achtervolgd door een auto met daarin drie personen. Zij vroegen u om te stoppen en zonder er meer woorden aan vuil te maken, sloegen ze u tegen de grond. Een dag na dit incident heeft u dit gemeld aan uw officier en vroeg u een overplaatsing aan naar een andere dienst. Deze werd u toegestaan – u kon dezelfde dag nog terecht op een andere afdeling van de technische faculteit. Tot midden mei kon u zonder problemen blijven werken op deze afdeling, totdat er een lijst verscheen met daarop 150 namen van politieagenten die opgeroepen werden om een opleiding te volgen in Abu Ghraib om daarna mee te gaan strijden tegen de Islamitische Staat (IS) in de provincie Salah al Din, ten noorden van Bagdad. Uw naam stond ook op deze lijst en u vreesde meteen het ergste; u wist namelijk dat u op weg naar Abu Ghraib vermoord zou worden door de milities. U ging vanaf die dag niet meer terug naar uw werk. Er werd bij uw collega's en uw vrienden navraag gedaan over uw verblijfplaats, maar deze, gezien zij weet hadden van de vorige incidenten, hielden hun lippen stijf op elkaar. Desalniettemin ontdekte u een week later een opschrift op de muur van uw huis; u moest het huis verlaten.

U twijfelde niet en vertrok dezelfde voormiddag nog naar één van uw broers die in Diyala woonde. U bleef hier anderhalve maand. Gezien er ook daar geen toekomst was, besloot u Irak te verlaten. U keerde op 21 juni 2015 terug naar Bagdad, u regelde de dag nadien uw vertrek, bracht nog een kort bezoek aan uw ouderlijk huis en op 23 juni 2015 nam u het vliegtuig richting Istanbul, Turkije. Van hieruit reisde u verder naar Griekenland, vanwaar u via het Europese vasteland verder kon reizen naar België. U kwam hier aan op 28 juli 2015 en diende dezelfde dag nog een asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u vermoord te worden door de leden van AAH.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart; uw nationaliteitsbewijs; uw diploma van het middelbaar onderwijs; de woonstkaart van uw vader; de voedselrantsoenkaart van uw vader; de overlijdensakte van uw broer X; het gerechtelijk dossier aangaande het overlijden van uw broer X; een politiebade; uw benoeming bij de politie; een opleidingscertificaat; een foto van uzelf in politie-uniform; een foto van het opschrift op uw huis.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient namelijk opgemerkt te worden dat u de oorzaak van uw probleem met AAH, namelijk de vechtpartij met de jongen aan de meisjesschool, niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo is het, gelet op het feit dat dit het eerste incident was dat eindigde in een handgemeen en dit de eerste keer was dat u tijdens uw werk in aanraking kwam met een militie (CGVS, p. 19), opmerkelijk dat u zijn identiteit niet kende en ook geen stappen ondernam om deze te achterhalen (CGVS, p. 19 en 20). U kon de bedreigingen die deze onbekende jongen tegen u uitsprak niet concretiseren, u komt niet verder dan dat hij u beledigde (CGVS, p. 20). Daarenboven is het merkwaardig dat u niet de hulp van uw naaste

collega's heeft ingeroepen, dat u geen contact heeft opgenomen – los van het opmerkelijke feit dat u als politieagent geen bevoegdheid zou hebben om iemand te arresteren - met de dienst die instaat voor eventuele arrestaties en dat u nadien geen aangifte bent gaan doen van dit incident (CGVS, p. 20). Uw argumentatie dat u geen bewijzen had tegen deze persoon (CGVS, p. 21), wordt tenietgedaan door uw verklaring dat de omstaanders de vechtpartij tussen u en uw belager hebben kunnen stoppen, waardoor deze omstaanders als getuigen opgetreden zouden kunnen hebben (CGVS, p. 19).

Als gevolg van dit incident gaf u aan slachtoffer te zijn geweest van een afrekening. Drie personen zouden u gevolgd hebben na uw werk en geslagen hebben. Ook hier missen uw verklaringen evenwel de nodige overtuigingskracht. Vooreerst verklaarde u op DVZ dat dit incident drie dagen na de vechtpartij aan de meisjesschool plaatsvond (Vragenlijst DVZ, vraag 5), daar waar u later verklaarde dat dit een week na het eerdere incident heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 21). Bovendien kon u hierover ook niet in detail vertellen, u kon slechts zeer algemeen verhalen over deze gebeurtenis, het enige wat u erover kon vertellen was dat u om 17u vertrok op uw werk, dat drie mannen in een auto u vroegen om te stoppen en dat ze u, zonder verder nog iets te zeggen, geslagen hebben (CGVS, p. 21). Van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis kan en mag er meer verwacht worden, zeker gezien u zelf verklaarde een bedreven politiemann te zijn met een goedwerkend politie-instinct die de zaken kan analyseren (CGVS, p. 25). Bevreemdend is ook dat u hiervan ook geen aangifte heeft gedaan omdat u wist dat u niet geholpen zou worden (CGVS, p. 22). Nochtans gaf u zelf aan dat uw officier het gevaar inzag (CGVS, p. 22), dus de mogelijkheid om klacht in te dienen en het inzicht dat een interventie noodzakelijk was, was wel degelijk aanwezig. Voorts verbond u deze gebeurtenis aan de vechtpartij met de jongen aan de schoolpoort, maar u bracht geen gegevens aan waaruit zou kunnen blijken dat er een verband bestaat tussen beide gebeurtenissen (CGVS, p. 21 en 22).

Vervolgens kon u ook niet aannemelijk maken dat u effectief opgeroepen bent geweest om naar Abu Ghraib te gaan om aldaar klaargestoomd te worden voor de strijd tegen IS. Het enige concrete element waarover u sprak, is de lijst die verzonden zou geweest zijn naar uw officier en die u heeft mogen bekijken (CGVS, p. 23 en 24). De lijst of een kopie hiervan kon u niet bemachtigen omdat dit een bevel was (CGVS, p. 24), een verklaring die niet afdoende is. De reden waarom u uiteindelijk uw functie als politieagent verlaten heeft, is volgens uw verklaringen ook niet de vrees om mee te gaan strijden tegen IS, maar de vrees om op weg naar Abu Ghraib vermoord te worden door de sjitische milities, in casu AAH. Deze veronderstelling is echter wederom op niets gestoeld, u verklaarde enkel dat AAH mensen vermoorden en dat u snel besepte - dit door uw instinct en uw analytisch vermogen als politieagent gekoppeld aan wat uw broer zoveel jaar eerder is overkomen - dat dit geen toeval is dat uw naam op die lijst voorkwam (CGVS, p. 24 en 25). Bovendien gaf u aan dat u, na uw overplaatsing als antwoord op de afrekening, geen problemen meer heeft gekend of niet meer in contact bent gekomen met AAH (CGVS, p. 26). De stelling dat u door AAH gezocht, vervolgd en vermoord zou worden is bijgevolg een louter vermoeden en een blote veronderstelling die op geen enkele wijze gestaafd kan worden.

Tot slot gaf u aan dat er op de muur van uw woning een opschrift werd geplaatst dat u in niet mis te verstane bewoordingen aanzette om het huis te verlaten. Het bewijs dat u hiervoor neerlegde, namelijk de foto van een opschrift op een muur, heeft geen enkele objectieve waarde. Deze muur, laat staan het opschrift, kan op geen enkele wijze gekoppeld worden aan uw persoon: u kon geen bewijs neerleggen dat dit opschrift specifiek op de muur van uw persoonlijke woning is aangebracht, u kon niet aantonen dat dit opschrift aan u gericht is en uw stelling dat dit opschrift door AAH aangebracht zou zijn (CGVS, p. 23) – niettegenstaande u later verklaarde dat dit door onbekenden is aangebracht (CGVS, p. 25) -, is wederom een veronderstelling.

Gezien u bovenstaande merkwaardige gebeurtenissen slechts aan elkaar kan linken op basis van loutere vermoedens en blote veronderstellingen en u deze gebeurtenissen an sich niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Voor de volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie geen vrees dient te koesteren om voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden. Los van het feit dat u hier tijdens uw verklaringen niet naar gerefereerd heeft en hiervan ook geen enkel (begin van) bewijs heeft voorgelegd, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel

aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikte, zoals hierboven reeds aangegeven, bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Gelet op bovenstaande, kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in

zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de

politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De documenten die u ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas neerlegde, kunnen bovenstaande argumentatie niet weerleggen. Uw identiteitsdocumenten geven slechts uw identiteit en uw afkomst weer, dewelke an sich niet in twijfel worden getrokken. De overlijdensakte en het gerechtelijk dossier aangaande het overlijden van uw broer X, bevestigen alleen zijn overlijden in verdachte en gewelddadige omstandigheden. De documenten aangaande uw professionele activiteiten

geven enkel aan dat u effectief tewerkgesteld bent geweest bij de politie. Aan de foto van het opschrift op uw huis kan, zoals hierboven reeds gesteld, geen waarde gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 2, §§ 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdeling (verder: vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, van artikel 3 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève, van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (*UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection*, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient namelijk opgemerkt te worden dat u de oorzaak van uw probleem met AAH, namelijk de vechtpartij met de jongen aan de meisjesschool, niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo is het, gelet op het feit dat dit het eerste incident was dat eindigde in een handgemeen en dit de eerste keer was dat u tijdens uw werk in aanraking kwam met een militie (CGVS, p. 19), opmerkelijk dat u zijn identiteit niet kende en ook geen stappen ondernam om deze te achterhalen (CGVS, p. 19 en 20). U kon de bedreigingen die deze onbekende jongen tegen u uitsprak niet concretiseren, u komt niet verder dan dat hij u beledigde (CGVS, p. 20). (...) Uw argumentatie dat u geen bewijzen had tegen deze persoon (CGVS, p. 21), wordt tenietgedaan door uw verklaring dat de omstaanders de vechtpartij tussen u en uw belager hebben kunnen stoppen, waardoor deze omstaanders als getuigen opgetreden zouden kunnen hebben (CGVS, p. 19).

Als gevolg van dit incident gaf u aan slachtoffer te zijn geweest van een afrekening. Drie personen zouden u gevolgd hebben na uw werk en geslagen hebben. Ook hier missen uw verklaringen evenwel de nodige overtuigingskracht. Vooreerst verklaarde u op DVZ dat dit incident drie dagen na de vechtpartij aan de meisjesschool plaatsvond (Vragenlijst DVZ, vraag 5), daar waar u later verklaarde dat dit een week na het eerdere incident heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 21). Bovendien kon u hierover ook niet in detail vertellen, u kon slechts zeer algemeen verhalen over deze gebeurtenis, het enige wat u erover kon vertellen was dat u om 17u vertrok op uw werk, dat drie mannen in een auto u vroegen om te stoppen en dat ze u, zonder verder nog iets te zeggen, geslagen hebben (CGVS, p. 21). Van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis kan en mag er meer verwacht worden, zeker gezien u zelf verklaarde een bedreven politieman te zijn met een goedwerkend politie-instinct die de zaken kan analyseren (CGVS, p. 25). Bevreemdend is ook dat u hiervan ook geen aangifte heeft gedaan omdat u wist dat u niet geholpen zou worden (CGVS, p. 22). Nochtans gaf u zelf aan dat uw officier het gevaar inzag (CGVS, p. 22), dus de mogelijkheid om klacht in te dienen en het inzicht dat een interventie noodzakelijk was, was wel degelijk aanwezig. Voorts verbond u deze gebeurtenis aan de vechtpartij met de jongen aan de schoolpoort, maar u bracht geen gegevens aan waaruit zou kunnen blijken dat er een verband bestaat tussen beide gebeurtenissen (CGVS, p. 21 en 22).

Vervolgens kon u ook niet aannemelijk maken dat u effectief opgeroepen bent geweest om naar Abu Ghraib te gaan om aldaar klaargestoomd te worden voor de strijd tegen IS. Het enige concrete element waarover u sprak, is de lijst die verzonden zou geweest zijn naar uw officier en die u heeft mogen bekijken (CGVS, p. 23 en 24). De lijst of een kopie hiervan kon u niet bemachtigen omdat dit een bevel was (CGVS, p. 24), een verklaring die niet afdoende is. De reden waarom u uiteindelijk uw functie als

politieagent verlaten heeft, is volgens uw verklaringen ook niet de vrees om mee te gaan strijden tegen IS, maar de vrees om op weg naar Abu Ghraib vermoord te worden door de sjitische milities, in casu AAH. Deze veronderstelling is echter wederom op niets gestoeld, u verklaarde enkel dat AAH mensen vermoorden en dat u snel besepte - dit door uw instinct en uw analytisch vermogen als politieagent gekoppeld aan wat uw broer zoveel jaar eerder is overkomen - dat dit geen toeval is dat uw naam op die lijst voorkwam (CGVS, p. 24 en 25). Bovendien gaf u aan dat u, na uw overplaatsing als antwoord op de afrekening, geen problemen meer heeft gekend of niet meer in contact bent gekomen met AAH (CGVS, p. 26). De stelling dat u door AAH gezocht, vervolgd en vermoord zou worden is bijgevolg een louter vermoeden en een blote veronderstelling die op geen enkele wijze gestaafd kan worden.

Tot slot gaf u aan dat er op de muur van uw woning een opschrift werd geplaatst dat u in niet mis te verstane bewoordingen aanzette om het huis te verlaten. Het bewijs dat u hiervoor neerlegde, namelijk de foto van een opschrift op een muur, heeft geen enkele objectieve waarde. Deze muur, laat staan het opschrift, kan op geen enkele wijze gekoppeld worden aan uw persoon: u kon geen bewijs neerleggen dat dit opschrift specifiek op de muur van uw persoonlijke woning is aangebracht, u kon niet aantonen dat dit opschrift aan u gericht is en uw stelling dat dit opschrift door AAH aangebracht zou zijn (CGVS, p. 23) – niettegenstaande u later verklaarde dat dit door onbekenden is aangebracht (CGVS, p. 25) -, is wederom een veronderstelling.

Gezien u bovenstaande merkwaardige gebeurtenissen slechts aan elkaar kan linken op basis van loutere vermoedens en blote veronderstellingen en u deze gebeurtenissen an sich niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Voor de volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie geen vrees dient te koesteren om voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden. Los van het feit dat u hier tijdens uw verklaringen niet naar gerefereerd heeft en hiervan ook geen enkel (begin van) bewijs heeft voorgelegd, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikte, zoals hierboven reeds aangegeven, bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Gelet op bovenstaande, kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden."

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratieve dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker erop wijst dat de bestreden beslissing gebaseerd is op onduidelijkheden die gemakkelijk hadden kunnen worden uitgeklaard en derhalve naar artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwijst benadrukt de Raad dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren." De toelichting bij het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk

Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *"Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissarisgeneraal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd."* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat hoger aangehaald artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd, noch omtrent onduidelijkheden die er zouden bestaan, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat er voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verplichting tot heroproeping zou bestaan. Verzoeker heeft overigens de mogelijkheid om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde onduidelijkheden in zijn verklaringen, mogelijkheid waarvan hij overigens ook gebruik heeft gemaakt.

Het algemene betoog dat verzoeker steeds gewerkt heeft in een afdeling die zich met bewaking en beveiliging van gebouwen bezighield, ervoor moest zorgen dat de openbare orde niet gestoord werd en zich principieel niet bezighield met onderzoeken of opsporing of arrestaties van personen en geen bevoegdheid had om identiteitscontroles te verrichten, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker de identiteit van de jongen die hem had geslagen niet kende en ook geen stappen ondernam om deze te achterhalen. Evenmin kan de algemene argumentatie dat het de bedoeling van zijn dienst niet was om het geweld te laten escaleren, maar wel het geweld tegen te houden, dat het onaangepaste gedrag van de jongen ten aanzien van de meisjes niet als gevaarlijk diende te worden aanzien en er daarvoor geen verslagen of klachten werden opgesteld en dat het een alledaags feit en routinewerk was, verschoning bieden voor de vaststelling dat verzoeker de identiteit van zijn belager niet kende. Verzoeker tracht het incident te minimaliseren doch gaat eraan voorbij dat het over een persoon gaat die een politieagent in functie beledigde, een aantal keer sloeg en dan zelfs door omstaanders diende te worden bevrijd. Een dergelijk gegeven kan dan ook bezwaarlijk worden afgedaan als een alledaags feit, niets uitzonderlijk of louter provocatie. De Raad acht het in dergelijke omstandigheden niet aannemelijk dat verzoeker de identiteit van zijn belager niet kende, noch trachtte te achterhalen. Overigens kon verzoeker de bedreigingen die deze onbekende jongen tegen hem uitsprak evenmin concretiseren.

De argumenten dat de jongeman na het incident meteen vertrok en reeds verdwenen was toen verzoeker terug rechtstond en dat de getuigen eveneens onmiddellijk de plaats verlieten kunnen niet overtuigen. Dit zijn louter *post factum* verklaringen teneinde verzoekers onwetendheid aannemelijk te maken, doch zijn ontdaan van iedere geloofwaardigheid. Overigens verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet dat hij op de grond terecht kwam. Hij gaf enkel te kennen toen de jongeman hem had geslagen, hij heeft gereageerd en dat de ouders van de meisjes hen uit elkaar hebben gehouden (stuk 5, gehoorverslag, p. 20). Derhalve is het geenszins geloofwaardig dat deze mensen zich dermate snel uit de voeten zouden hebben gemaakt wanneer zij de persoon die hun dochters probeerde te beschermen moesten helpen, en dit louter en alleen omdat deze persoon aangaf lid van een militie te zijn. Ook de stelling dat verzoeker uit ervaring weet dat niemand in Bagdad bereid is om officieel tussen te komen als getuige tegen iemand die zich lid verklaart van een militie uit vrees zelf het doelwit te worden, geen verschoning biedt voor het gegeven dat verzoeker blijkbaar de vraag niet eens heeft gesteld of er iemand zou willen getuigen.

Met de stelling dat het incident snel gebeurde en dat het volkomen logisch is dat de jongeman militieleden op hem heeft afgestuurd aangezien hij met niemand anders iets af te rekenen had kan verzoeker geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen met betrekking tot het incident waarbij verzoeker na zijn werk geslagen werd. Ook acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker geen klacht indiende en dit omdat verzoeker en zijn overste wisten dat de klacht geen gevolg kon hebben aangezien verzoeker geen preciezer indicieën kon bijbrengen dan datgene wat hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde. Aangezien verzoeker zelf aangaf dat de officier het gevaar inzag in het niet aannemelijk dat er geen klacht werd ingediend. Een politieel onderzoek is namelijk niet enkel gebaseerd op de verklaringen van het slachtoffer zelf, maar is veel ruimer dan dat. Wat betreft het gebrek aan middelen om een noemenswaardig onderzoek te leiden brengt verzoeker geen bewijs naar voor. De verwijzing naar de context van geweld in Bagdad kan geen verklaringen bieden voor verzoekers verklaringen dienaangaande. Dat de meeste aanvallen en ontvoeringen door milities worden georchestreerd zonder dat de autoriteiten tussen komen is slechts een algemene bewering en biedt bovendien geen verklaring voor bovenstaande vaststellingen.

Verzoeker brengt overigens niets in tegen de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het tijdstip waarin vermeld incident plaatsvond, hetgeen zijn geloofwaardigheid ondermijnt.

Het algemeen betoog dat verzoeker ontwikkelt omtrent het ontbreken van een concreet gegeven dat verzoeker werd opgeroepen om naar Abu Graib te gaan biedt geen enkele verklaring voor de gedane concrete vaststellingen. Dat zowel politiemannen als militairen ingeschakeld worden om te gaan strijden, dat de lijst gewoon aangeplakt werd en de mannen voor een korte briefing bijeengeroepen werden, dat verzoeker eerst de gebieden dient te passeren die reeds door milities heroverd werden of bezet zijn, dat de milities vaak wraak nemen tegen de soennieten in de regio's die zij van IS bevrijden en dat verzoeker zich bewust is van het risico dat inherent is aan het deelnemen aan een gewapend zijn slechts algemene beweringen die geenszins afbreuk kunnen doen aan de gedane concrete vaststellingen:

"Vervolgens kon u ook niet aannemelijk maken dat u effectief opgeroepen bent geweest om naar Abu Ghraib te gaan om aldaar klaargestoomd te worden voor de strijd tegen IS. Het enige concrete element waarover u sprak, is de lijst die verzonden zou geweest zijn naar uw officier en die u heeft mogen bekijken (CGVS, p. 23 en 24). De lijst of een kopie hiervan kon u niet bemachtigen omdat dit een bevel was (CGVS, p. 24), een verklaring die niet afdoende is. De reden waarom u uiteindelijk uw functie als politieagent verlaten heeft, is volgens uw verklaringen ook niet de vrees om mee te gaan strijden tegen IS, maar de vrees om op weg naar Abu Ghraib vermoord te worden door de sjitische milities, in casu AAH. Deze veronderstelling is echter wederom op niets gestoeld, u verklaarde enkel dat AAH mensen vermoorden en dat u snel besepte - dit door uw instinct en uw analytisch vermogen als politieagent gekoppeld aan wat uw broer zoveel jaar eerder is overkomen - dat dit geen toeval is dat uw naam op die lijst voorkwam (CGVS, p. 24 en 25). Bovendien gaf u aan dat u, na uw overplaatsing als antwoord op de afrekening, geen problemen meer heeft gekend of niet meer in contact bent gekomen met AAH (CGVS, p. 26). De stelling dat u door AAH gezocht, vervolgd en vermoord zou worden is bijgevolg een louter vermoeden en een blote veronderstelling die op geen enkele wijze gestaafd kan worden."

Ook met de enkele bewering dat hij uitgekozen was om te gaan strijden in het kader van een gewapend conflict en derhalve als deserteur kan worden beschouwd doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete vaststellingen dienaangaande.

Waar verzoeker verwijst naar zijn soennitische achtergrond en de sektarische afrekening die in Irak speelt, dient te worden opgemerkt dat uit de geciteerde informatie noch uit de informatie aanwezig in het administratief dossier kan worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet verder komt dan het louter volharden in zijn verklaringen omtrent zijn asielaanvraag, het uiten van blote en algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht gelet op voorgaande vaststellingen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig asielaanvraag dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016). Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van 7 maart 2017 en de hierbij gevoegde COI Focus "*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 7 maart 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zwarte) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer

individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

De verwijzing naar het standpunt van verweerder in voorgaande jaren is niet dienstig aangezien de Raad uitspraak doet op basis van de gegevens die hem in voorliggend dossier worden ter kennis gebracht.

De stelling dat de Europese instellingen het gevaar hebben ingezien van een intern conflict en van een humanitaire ramp na de mogelijk val van IS onder verwijzing van een ontwerp-resolutie van 24 oktober

2016 over de situatie in Mosul en Noord-Irak is niet bij machte afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen met betrekking tot de situatie in Bagdad.

2.7. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF